

## **Fredag d. 8/12: Barn Jesus i en krybbe lå**

Julie strammede grebet om kruset og stirrede ned i den mørke te. Hendes tøj var krøllet og beskidt, og hun havde ikke sovet hele natten. Angsten for det væsen, som hun havde mødt ude i plantagen, havde holdt hende vågen. Nu var natten gået, og trætheden var så småt ved at vinde over angsten.

"Det er altså rigtigt," sagde hun vredt.

Jes sukkede og førte en hånd gennem sit hår.

"Jeg siger ikke, at du lyver, min skat," sukkede han. "Jeg siger bare ... det er meget normalt at blive skræmt af de lyde, der er i plantagen om natten. Man kan ikke se noget, og så begynder ens fantasi at vandre. Jeg har også skræmt livet af mig selv et par gange."

"Det var ikke min fantasi!" råbte Julie. "Der var noget derude!"

Christian rejste sig.

"Du kan se, hvad jeg sagde," vrissede han. "Hun er for lille til at blive sendt ud, når det er mørkt."

Julie sprang op fra sin stol. Tekruset var nær væltet, men hun var ligeglad. Hun sendte sin bror et arrigt blik.

"Du. Ved. *Ingenting!*" skreg hun.

"Så, så, rolig nu," stønnede Jes. "Christian, gå ud og gør dig klar."

Han lagde hånden på Julies skulder og satte hende ned på stolen igen. De sad sådan lidt, mens han ledte efter ordene. Julie kæmpede for at holde tårerne tilbage.

"Kan det have været en ræv? Eller en grævling, måske?" prøvede Jes. Julie rystede voldsomt på hovedet.

"Okay."

Jes nikkede for sig selv.

"Måske skulle du blive hjemme fra skole i dag. Du har fået dig noget af et chok, da den gravemaskine faldt ned i grotten. Jeg tror ikke, du er helt ovre det endnu."

"Ikke tale om," udbrød Julie. "Jeg gider ikke sidde herhjemme og glo ind i væggen."

"Julie."

Hendes fars stemme var alvorlig. Julie gengældte hans blik.

"Jeg har det fint," løj hun.

Jes sukkede igen.

"Ja, men så okay da. Men du kommer direkte hjem. Og hvis der er det mindste, så ringer du til mig. Aftale?"

"Aftale," nikkede Julie.

Jes smilede og gav hendes skulder et klem. Så rejste han sig og gik ud i gangen.

Julie tog en slurk af sin te og skar ansigt. Den var allerede blevet kold, og det blev den bestemt ikke bedre af. Hun rejste sig og hældte den ud i vasken.

Da hun åbnede køleskabet, opdagede hun brunkagedejen, der stadig stod og ventede på at blive skåret ud og bagt. Der var sket så meget de sidste par dage, at hun helt havde glemt den. Med et arrigt hyl hev hun rullerne ud af køleskabet og kylede dem i skraldespanden. Så gled hun ned på gulvet og knugede sine ben ind

til sig. Hun følte sig pludselig meget alene. *Jeg skal vise dem*, tænkte hun stædigt. *Jeg skal nok finde ud af, hvad det var, jeg hørte ude i plantagen. Og det var bestemt ikke en grævling.*



Julie var fast besluttet på at bevise over for sin far, at hun kunne klare at tage i skole. Men som timerne gik blev det sværere og sværere at holde øjnene åbne. Det blev bestemt ikke bedre efter spisebrikvarteret, hvor hun havde maven fuld af mad. Men i sidste lektion skulle de ned i teatersalen og se sjetteklasserne lave krybbespil, og så kunne hun gemme sig lidt væk i mørket.

Mie, Henrik, Alex og Julie satte sig sammen. Lyset blev dæmpet, og en dreng i et alt for stort jakkesæt trådte frem på scenen for at begynde forestillingen.

"Har I hørt det sidste nye?" hviskede Henrik.

"Hvad er der nu sket?" hviskede Alex tilbage.

Henrik nikkede over mod Cecilie, som sad et par rækker længere fremme.

"Cecilies far var i morgenradioen. Noget har skræmt hans får i nat. De var brudt ud af folden og havde spredt sig over hele området – helt ned til klitterne. I morges var der stadig to, der manglede."

"Nåh," sagde Alex skuffet. "Var dét det hele?"

"Han var ikke den eneste," fortsatte Henrik. "Jeg tror, der var to eller tre andre fåreavlere, der havde oplevet det samme."

Én af lærerne patruljerede ned mellem rækkerne, og de rettede sig alle sammen op og lod, som om de fulgte med i krybbespillet. Henrik fulgte hende ud af øjenkrogen, indtil hun igen var uden for hørevidde.

"De tror, det er en ulv," hviskede han.

"Nu igen med de ulve," sukede Mie.

"Men hvad skulle ellers kunne skræmme fårene på den måde?" indvendte Henrik. "Der er også nogle af dem, der stadig er væk. Måske er de blevet ædt."

Julie så på Henrik. Hun var pludselig ikke træt længere.

"Var det i nat, det skete?" spurgte hun forsigtigt.

Henrik nikkede. Mie og Alex stirrede nysgerrigt på hende. Julie havde ellers forsøgt at lyde, som om der ikke lige var sket noget i går. Men måske var der noget i hendes stemme, der afslørede hende. Eller også var det fordi, hun så ud, som om hun havde sovet i sit tøj.

Julie undgik deres blikke. Hun huskede kun alt for tydeligt, at hendes familie ikke havde troet på hendes historie. Hun var ikke klar til at blive grinet af.

Oppe på scenen var Josef og Maria ankommet til Betlehem.

"Jeg ... jeg var ude i plantagen i går aftes," sagde Julie så roligt, som hun kunne.

Mie lænede sig ind mod hende.

"Hvad er det, Julie?" hviskede hun.

"Du kan fortælle os alt," sagde Alex.

"Jeg ... hørte noget derude," sagde Julie. "Der var noget. Ude i plantagen. Og jeg tror, det var på jagt."

"En ... En ulv?" spurgte Henrik usikkert.

Julie rystede på hovedet.

"Det lød bestemt ikke som en ulv. Eller en ræv, eller en grævling."

Hun så rundt på dem.

"Kan I huske det dér ... skrig, vi hørte? Ude ved byggepladsen, da gravemaskinen var faldet igennem hullet?"

Børnene skævede til hinanden. Julie kunne se på deres blege ansigter, at de udmærket kunne huske det.

"Det var ligesom det," fortsatte hun. "Bare ... Ikke så højt. Og den udstødte nogle lyde ... Det lød som et monster."

Monster. Hun havde ikke sagt ordet højt før. Men det var præcis sådan, det havde lydt. Som en blanding af alle de monstre, hun nogen sinde havde set og hørt i de gyserfilm, hun havde set i smug.

"Et ... monster?" peb Henrik.

"Der findes ikke monstre," sagde Mie, men hun så ikke ud, som om hun selv troede på det, hun sagde. Det lød som et ekko af noget, hendes forældre havde sagt.

"Er du sikker?" spurgte Alex Julie med øjenbrynet hævet.

"Selvfølgelig er jeg ikke sikker," sagde Julie. "Jeg kunne jo ikke se noget."

Hun pillede ved kanten af sin trøje.

"Men altså ... Først skete det med gravemaskinen, så det i plantagen, og nu forsvinder fårene," hviskede hun. "Jeg er bange. Hvad nu, hvis ... hvis der virkelig *er* et monster?"

De andre var stille. Ingen havde lyst til at tænke på det.

"Jeg er ligeglad med, om der er nogen, der tror på mig," sagde Julie.

"Men jeg har tænkt mig at finde ud af, hvad der foregår."

"Hvad mener du?" udbrød Henrik, nu for alvor utryk ved situationen. Eleverne på rækken foran vendte sig om og stirrede irriteret på ham. Julie lænede sig ind mod dem.

"Jeg vil ud og se, hvad der er nede i den grotte," hviskede hun.

De tre venner gispede.

"Det kan du da ikke!" hviskede Mie. "Tænk, hvis du falder ned! Der er en grund til, at området er afspærret."

"Og tænk, hvis du har ret," istemte Alex. "Tænk, hvis der virkelig *er* et eller andet dernede. Monstre, eller ... noget andet slemt."

"Hvis der virkelig er monstre dernede, så er vi da nødt til at gøre noget," sagde Julie. "Og der er ikke andre, der vil hjælpe. Der er ingen, der tror på mig."

Hun stirrede stædigt ud i luften.

"Jeg tager derud i morgen og dermed basta. Jeg kan gøre det, mens det er lyst. Så kan det ikke være så farligt."

"Men ... det er lørdag i morgen. Skal du ikke hjælpe din far hele dagen?" spurgte Mie.

"Jeg kan sige, at jeg er syg," sagde Julie.

De andre så tøvende på hende.

"Det er min eneste chance for at komme derud, mens det stadig er lyst," vedblev Julie. "Og jeg *skal* derud."

Oppe på scenen begyndte sjetteklasserne at synge. Det lod til, at Jesus var blevet født nu. Alex lænede sig tilbage i sædet.

"Okay," sagde han. "Hvis det er vigtigt for dig, så er det vigtigt for mig. Jeg tager med."

"Ej, det mener du ikke," peb Henrik.

"Jeg tager også med," sagde Mie og smilede opmuntrende til Julie.

Henriks blik flakkede fra den ene til den anden. Så slog han blikket ned. Julie kunne se, at han vred hænderne i sit skød.

"Du behøver ikke at tage med," sagde hun. "Det er der ingen af jer, der gør."

"Hey – vi er her for dig," sagde Mie.

Henrik sukkede.

"Også mig," sagde han så. "Selvom jeg ikke bryder mig om det. Overhovedet!"

Julie kunne ikke lade være med at smile. Hun så rundt på dem alle og mærkede en lykkelig varme brede sig i brystet.

"Tak, venner," sagde hun.

"Ingen årsag," sagde Alex og blinkede. "Hvad har man venner til?"



Døren ind til Søndre Frevsinge Lokalarkiv blev langsomt åbnet på klem. Ud af den lille sprække kom løbet af et jagtgevær til syne med en skurrende lyd.

Der gik et par minutter. Geværløbet lod sine metal-øjne søge først i den ene, så den anden retning. Så forsvandt det atter ind i huset.

Døren blev lukket og sikkerhedskæden trukket fra. Klaus åbnede døren helt og vovede sig udenfor, stadig med geværet hævet. Solen skinnede ned gennem en grålig dis, og der var rim i græsset og på grangrenene, der dækkede husmuren fra bund til top.

Klaus inspicerede døren, der var fuld af kradsemærker. Han havde ikke tænkt på at sætte gran op dér. Han lod hånden glide over træets overflade. Der var dybe rifter langs kanten og omkring bunden, som om nogen eller noget havde prøvet at få fat omkring den.

På håndtaget sad noget indtørret og brunt, som kunne være mudder, men også kunne være blod. Klaus tørrede det af med sit lommeørklæde og snusede til det. Han trak hurtigt hovedet til sig igen og stønnede. Hvad end det var, så lugtede det fælt.

Græsset i haven var blevet trådt ned, og mange af de stive strå var knækkede. Klaus kunne se, at væsnerne havde været hele vejen rundt om huset i deres søgen efter en vej ind. Men helt inde ved de granbeklædte mure var græsset urørt. *Så det virker altså*, tænkte Klaus. *De har ikke lyst til at komme for tæt på. Men hvor længe holder det?*

Frank stak tøvende hovedet ud af døren. Han udstødte en lavmælt, klagende pibelyd.

"Kom nu bare ud og få gjort det, du skal gøre," brummede Klaus.

Frank trak sig tilbage ind i huset og peb endnu højere. Klaus sukkede og gik ind efter hundesnoren.

"Lige meget. Vi skal ned til købmanden alligevel," sagde han.

"Jeg håber, de har mere gran tilbage."